

Derimod antager jeg ikke, vi blive enige om Ændringsforslag under Nr. 26 med, hvad dertil hører. Den ærede Ordfører mente, at denne Bestemmelse gav den store Handel, den store Fabrikation Ret til at ødelægge den lille, og det var netop i de smaa handlendes Interesse, at den i Forslaget indeholdte Bestemmelse er fremkommen. Jeg tror, at det eneste, man vilde opnaa, er, at der i Stedet for, at de store Fabrikanter, f. Eks. Brødfabrikanterne, nu have deres egne Udsalg, som de sætte deres egne Folk til at forestaa, fremtidig vilde, hvis vi vedtog en saadan Bestemmelse, blive oprettet en Mængde Proformakontrakter, og en hel Mængde Personer vilde komme til at se ud, som om de vare næringsdrivende, medens de i Virkeligheden kun ifølge disse Proformakontrakter have iklædt sig en anden Form end tidligere, og den Slags Ting skal man dog ikke begunstige.

Hvad Skipperne angaar, brugte den ærede Minister det Udtryk, at de ikke maatte have Tilladelse til at drive Storhandel fra Skib. Vi ere vel alle enige om, at det, der skulde forhindres, er, at Skipperen solgte en detail til Publikum, men at en Skipper, navnlig en Skipper som den, min ærede Sidemand nævnte, der kom med en Ladning Tømmer, Træ eller Kul, ikke skulde have Lov til at sælge til Grossister eller handlende fra Skibet, har man dog vel ikke tænkt sig. Og dog forstaar jeg det ikke rigtigt, for, hvis en Skipper kommer med sit Skib fuldt af Kul o. s. v., og han saa sælger fra Skibet til de Herrer handlende i Købstæderne, saa driver han jo virkelig Handel, og hvorfor skal han saa ikke have Borgerskab lige saa vel som hvis han sælger en detail? Kan man finde et Skelnemærke, hvørved man rammer det, som man ikke synes skulde tillades, nemlig Handel en detail med saadanne Varer som Tømmer, Træ og Kul, saaledes at der kun maa sælges direkte til de handlende, har jeg intet imod, at Sagen ordnes paa den Maade.

Jeg skal ikke opholde mig længere ved Flertallets Ændringsforslag under Nr. 46. Den ærede Minister har jo fraraadet det og gjort opmærksom paa, at det vil kollidere med et Forslag, der foreligger fra Regeringens Side. Derimod har den ærede Minister jo anbefalet det høje Ting foreløbig at vedtage Nr. 47, navnlig for at henlede det andet Tings Opmærksomhed paa Sagen og udtale Landstingets Anskuelse om, at en saadan Ordning er retfærdig og anbefalelsesværdig, og den ærede

Ordfører har yderligere i Dag søgt at begrundede Forslagets Berettigelse. Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, at Forslaget under Nr. 47 — det bemærkede jeg allerede i Gaar — paalægger en Nærings-skat i hver Kommune i Landet. Men hvad lægger det Skat paa? Det lægger Skat paa bunden Næring. Det vil altsaa sige, at det lægger Skat paa saadant Haandværk eller Handel, som kun kan drives i Henhold til Næringsbevis eller Borgerskab. Enhver anden Næring, selv om den har nok saa megen økonomisk Betydning, som ikke falder ind under Begrebet bunden Næring, er fri og falder slet ikke ind under den Beskatning, som det ærede Flertal vil etablere ved sit Ændringsforslag under Nr. 47. Bedrifter og Næringer, som ere af stor økonomisk Betydning, falde aldeles uden for Nr. 47. Det er saaledes ikke alene det egentlige Landbrug, Landbruget som økonomisk Bedrift, som falder udenfor, men det er enhver anden økonomisk Bedrift, og det, som man jo egentlig vil etablere, nemlig en delvis Gennemførelse af den mellemkommunale Beskatning, naar man ikke derved. Jeg tror, at det, som Mindretallet og vel ogsaa det andet Ting har mest imod at gaa ind paa ved en saadan Ordning, er netop det, at det, der burde være en fælles Ordning for hele Landet, nemlig at den økonomiske Bedrift faldt ind under mellemkommunale Bestemmelser, maa man ikke indskrænke til en enkelt Klasse, en enkelt Side af Sagen og derimod lade de andre gaa fri. De Betragtninger, som navnlig den ærede Minister gjorde gældende med Hensyn til Hartkornet og med Hensyn til, at Hartkornet paa Landet derved kunde belastes, holde jo ikke Stik, saa længe man har den Bestemmelse, at det staar i Sogneraadenes Magt med Amsraadets Samtykke at bestemme, hvor meget der skal lignedes paa Hartkornet og hvor meget paa Formue og Lejlighed, hvørved der altsaa netop er Mulighed for at befri Hartkornet. Men der er det ulykkelige i denne Omstændighed, at man ikke har mellemkommunale Bestemmelser for Hartkornet, hvørved Sogneraadene netop maa ligne mere paa Hartkornet, end de maaske ellers vilde gøre; og i disse Tider, hvor der netop ønskes og udtales, at vi skulle befri Hartkornet for Byrder, vilde det dog være meget uheldigt at fastholde en Skatteordning, som næsten ikke gør det muligt at komme bort fra at belaste Hartkornet med kommunale Skatter. Jeg tror derfor ikke, at der i Virkeligheden vindes det allermindste ved, at